

Preek ds. P. van Gulp - Jeremia 36 : 1 - 3, 27 - 32

De profetieën van Jeremia opgeschreven (OT 18-3)

Liturgie

Votum en zegenbede

Psalm 33:1,2

Wet

Psalm 19:3

Geloofsbelijdenis

Psalm 111:4

Lezen: Jeremia 36:1-26

Gebed

Collecte – Psalm 119:34,47,54

Tekst: Jeremia 36:1-3, 27-32

Preek

Psalm 89:17

Dankgebed

Psalm 22:12

Zegenbede

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

In een tijd van diep verval, dat was de tijd van Jeremia, zien we hoe God zijn werk voortzet. Dat is de vertroosting die we vanmorgen mogen horen. Wij belijden in artikel 3 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis over het Woord van God dat dit Woord niet is voortgekomen uit de wil van een mens, maar dat mensen door de Heilige Geest gedreven van Godswege gesproken hebben, zoals de apostel Petrus zegt. En het tweede stukje van artikel 3 slaat nu helemaal op Jeremia 36. Hoort u maar: "daarna heeft God in zijn bijzondere zorg voor ons en ons behoud, Zijn knechten, de profeten en apostelen geboden zijn geopenbaarde Woord op schrift te stellen". Dat horen we in onze tekst, dat God dat zegt: u moet dat op schrift stellen. En als het verbrand is, dan zegt God: u moet het wéér op schrift stellen. En we belijden daarvan in artikel 3: dat heeft God gedaan in zijn bijzondere zorg voor ons en ons behoud. Zodat we nu nog lezen kunnen wat Jeremia toen heeft geboodschapt als Woord van God. Dat is wel iets wat in Jeremia 36 zó duidelijk naar voren komt: het Woord van God. En als die vorsten die bij de koning horen er over spreken, dan zeggen ze: ja, we hebben gehoord de woorden van Jeremia. ja we hebben de Woorden van de HEERE gehoord. Dat is voor hen hetzelfde. Jeremia zegt: het zijn de Woorden van de HEERE. Zo staat het er ook steeds weer. De HEERE heeft gesproken en ik heb het voor God opgeschreven en de HEERE zegt: u moet het opnieuw opschrijven. Gemeente, daarin heeft God gedacht aan zijn genade en zijn trouw aan Israël niet gekrenkt. Toen heeft God gedacht, zo belijden we in artikel 3, aan zijn volk van later. Aan de geslachten die voor ons geweest zijn en die na ons komen zullen, Hij heeft aan u en uw kinderen gedacht en aan uw behoud. En daarom moest het worden opgeschreven. De HEERE heeft zijn werk voortgezet, zo vervallen als zijn kerk geweest is, in de loop van de eeuwen en in het bijzonder in de tijd van Jeremia.

Wat is dat een troost, gemeente, als we kijken op de toestand van het christendom van vandaag! En hoe de mensen denken over de Bijbel. En welke kracht van verleiding in de wereld uitgaat, vooral op onze jongens en meisjes. Wat is het dan een troost als je zo uit Gods Woord mag horen: de HEERE denkt aan zijn volk. En we mogen het ook zo zeggen: het was God de Heilige Geest die tevoren, al in de dagen van Jeremia, over de Christus heeft gesproken. Zo schrijft Petrus dat later. Hij zegt: als u die profetieën wilt begrijpen dan moet u weten: het was de Heilige Geest, die tevoren geweest heeft op Christus. En op zijn lijden, maar ook op de heerlijkheid daarna.

God zei toen dus: Jeremia, dat moet u opschrijven en dat moet u gaan voorlezen en de mensen moeten het horen, opdat zij zich bekeren. Wij moeten het ook zó zien: dat was toen een voorbereiding op Christus' komst. Vandaag is het opnieuw een voorbereiding, nu voor Christus' wederkomst. Als ook wij zeggen: gij volken hoort waar ge in de wereld woont. Want Christus komt! Dat is dan ook de boodschap van de tekst voor u, gemeente.

De Geest van Christus bereidt de komst van Christus voor door middel van het opschrijven van de profetieën van Jeremia.

1. We laten u in de eerste plaats zien op wat voor manier nu Christus' komst werd voorbereid
2. In de tweede plaats hoe ernstig dat is – dat is dat tweede stuk met die onheilsprofetie over koning Jojakim en dat hij die boekrol had verbrand.

Dus:

1. Op wat voor wijze die voorbereiding plaats vindt; en
2. Welke ernst aan die voorbereiding verbonden is.

1. De wijze van de voorbereiding van Christus' komst.

Op wat voor manier heeft de Heilige Geest de komst van Christus voorbereid? Dat staat dus in de eerste drie verzen van onze tekst, waar we gelezen hebben dat de HEERE heeft gezegd tegen Jeremia: U moet al de woorden opschrijven sedert, de dag dat Ik tot U gesproken heb. Sedert de tijd van Josia.

Dat is de eerste naam die genoemd wordt: Josia. En in het slot van het hoofdstuk komen we de naam tegen van Jojakim. Prachtige mooie namen, want in die koningsnamen vindt u dikwijls het voorvoegsel 'Jo' en dat is in zo'n naam een samentrekking van JAHWE, de HEERE, de Verbondsgod. Jojakim, dat is: de HEERE stelt vast. Jojachin: de HEERE doet recht en Josia: de HEERE is verlossing.

Het gaat hier over het laatste van het bestaan van het rijk van de twee stammen. U weet dat Josia een vrome koning geweest is, maar toen ging het bergafwaarts, tot de totale ondergang. Hier wordt genoemd: Jojakim in het slot van het hoofdstuk. Toen is de ballingschap begonnen. Een heel kort poosje heeft Jojachin, de zoon van Jojakim geregeerd over dat deel van Israël dat nog overgebleven was. Dat was maar een paar maanden. En toen werd Jojachin ook weggevoerd in de ballingschap. Na hem kwam als allerlaatste koning Zedekia. En toen was het afgelopen. Jojakim, Jojachin, Zedekia.

Bij Jojakim is het eerste stukje van de ballingschap er, toen werden aanzienlijken weggevoerd, onder wie toen ook Daniël en zijn drie vrienden waren, die hoorden bij die allereerste wegvoering.

De tweede wegvoering kwam onder Jojachin. Toen is onder meer ook de profeet Ezechiël naar Babel gebracht. En de definitieve wegvoering kwam onder Zedekia..

Het is dus niet zo dat die ballingschap ineens kwam. Langzaam maar zeker kwam het gericht van God onafwendbaar. Nog steeds riep de HEERE zijn volk op tot berkeing. En daartoe, heeft de HEERE toen Zijn profeet Jeremia gestuurd. Wij lezen we dat Jeremia wel allerlei kwaad moet boodschappen. Maar de HEERE zegt dan ook: u moet het opschrijven (vs.3), misschien luisteren zij, naar al de rampspoed die Ik hun denk aan te doen, opdat zij zich bekeren en Ik hun ongerechtigheid en zonde kan vergeven.

De rampspoed die Ik hun denk aan te doen – dat moest Jeremia gaan vertellen. En u hoort dan ook dat hem dat verweten wordt door de koning, al is Jeremia daar zelf niet bij, dat hij al maar zegt: de koning van Babel komt. En: U moet u bekeren! Dat moest Jeremia ook zeggen van God.

U moet weten, gemeente, dat dat Jeremia zo ontzaglijk zwaar is gevallen. Hij kon het haast niet meer opbrengen. Hij moest altijd alleen staan. Hij krijgt geen gehoor. Ik noem u er iets van uit het boek Jeremia.

Het Woord des HEEREN is mij geworden tot smaad en spot heel de dag. Maar als ik zei ik wil aan Hem niet denken, ik dacht ik wil niet meer spreken in Zijn Naam, dan werd het in mijn hart als brandend vuur, dat Woord van God. Dan matte ik mij af om het in te houden, maar ik kon het niet, ik móest spreken, zegt Jeremia

Ik ben een man die onheil heeft gezien; ik ben een man die eenzaam zit. Dat zijn woorden van Jeremia, die niet zit in de kring van de lachers om uitgelaten te zijn. Ik was, zegt Jeremia, eenzaam neergezeten, want God had mij met gramschap vervuld. En die moest ik aan het volk brengen. O, zegt Jeremia een andere keer, vervloekt zij de dag waarop ik geboren ben, de dag waarop mijn moeder mij baarde zij niet gezegend. Vervloekt zij de man die mijn vader de blijde boodschap bracht: U is een jongen geboren, waarmee hij hem zo zeer verblijdde. Waarom toch ben ik uit de moederschoot te voorschijn gekomen, om moeite en kommer te aanschouwen, opdat mijn dagen in schande ten einde spoeden, wee mij, mijn moeder, dat ge mij gebaard hebt. Een man van twist en gekrakeel voor het gehele land.

En dat alles werd voor Jeremia nog zwaarder doordat tegenover Jeremia hem de valse profeten optraden. Het is vooral in het boek Jeremia dat je veel leest over de valse profetie. Daar worden zij ons bijzonder duidelijk getekend. En het kenmerkende van die valse profeten was steeds dat ze zeiden: Vrede, vrede en geen gevaar. Zij zijn bij het volk in de gratie. En zij worden door de mensen op handen gedragen.

De ware profeten niet. Dus ook Jeremia niet. Jeremia is een man van onheil. Hoe graag zou Jeremia ook niet hebben willen meedoen door het goede eens te kunnen boodschappen. Maar het kan niet. Hij moet het volk Gods oordeel aanzeggen en het alsnog roepen tot bekering.

En nu zegt God ook nog: u moet het opschrijven, al die rampspoed die Ik het volk denk aan te doen van uw eerste tijd af. Van de tijd van Josia af. Toen is hij begonnen te profeteren, nog in de dagen van koning Josia. Van die eerste tijd af moet u het opschrijven. Alles wat u gezegd heeft.

Gemeente daaraan zien we wel bijzonder duidelijk, dat het nooit en nooit zo kan zijn, dat het boek Jeremia zo maar een verzinsel van Jeremia zelf is. Wie kan nu zo'n boek opschrijven en alles zich herinneren wat hij zo al in de loop van de tijden gezegd heeft. Dat moet u zich eens indenken dat je zou gaan opschrijven wat je in enkele jaren zoal met mensen besproken hebt. Misschien zal je je tien procent nog herinneren. God moest het hem te binnen brengen. Zoals later de HEERE Jezus het aan Zijn apostelen zegt. De Heilige Geest komt, zegt de Here Jezus en Die zal u te binnen brengen wat Ik gesproken en gedaan heb. Die zal het u in uw herinnering terug roepen. Dat deed de Heilige Geest nu ook met Jeremia als hij alles moest gaan opschrijven wat hij geprofeteerd had.

Wij lezen in het tweede stukje van dit hoofdstuk, aan het slot, als hij de tweede boekrol gaat maken, dat hij hetzelfde er op schrijft, en dan tenslotte: nog vele dergelijke woorden werden er aan toegevoegd. Er kwam nog meer bij, wat hij later nog had geprofeteerd. Dat moet. En niet alleen dat het moet worden opgeschreven. Baruch moet dat doen, het wordt aan Baruch gedictieerd en Baruch zit maar te schrijven, maar hij moet het nu ook nog gaan voorlezen aan het volk.

We lezen in vers 5, dat Jeremia aan Baruch zegt: ik ben verhinderd, ik kan niet in het huis van de HEERE komen. Dat is een beetje vreemd vertaald. Wij zeggen: ik ben verhinderd te komen ik heb een andere afspraak dus ik kan vandaag niet komen. Zo wordt het natuurlijk niet bedoeld. Ik ben verhinderd betekent hier: Ik mag niet, de deur is voor mij gesloten. Blijkbaar hadden ze Jeremia al uit de tempel gestuurd en gezegd: hier willen we je niet meer zien, verdwijn!

Ik kan niet naar de tempel gaan om de profetieën voor te lezen. Dus, Baruch, u moet het maar gaan doen.

En in het tussengedeelte van het hoofdstuk, dat we zojuist hebben gelezen, horen we dan dat Baruch het inderdaad voorleest aan het volk. Het is een bijzondere dag, een vastendag, hebben we gelezen. Veel volk is er in de tempel. We weten niet naar aanleiding waarvan die vastendag was uitgeschreven, of dat er gevaar dreigde, of dat er droogte was. Het was wel een tijd van gevaar. Het leger van koning Nebukadnezar heeft in een grote veldslag de Farao van Egypte verslagen. Dat is het begin van het einde geweest voor Juda, want dat verwachtte hulp van Egypte. Hebben ze daarom gevast? We weten het niet. In elk geval, er is veel volk en Baruch leest voor in de kamer van Gemarja, de schrijver. En diens zoon Michaja hoort het en die is diep onder de indruk van het gehoorde en gaat het vlug vertellen aan de vorsten. De vorsten willen het dan zelf ook horen. Ze laten Baruch komen om het ook aan hen voor te lezen. Het raakte hun

ambt: moeten ze het wel gaan vertellen aan de koning? Natuurlijk, want het zal toch uitkomen. Dat blijft niet stil.

Maar dan ze zeggen eerst, voordat zij naar de koning gaan: Baruch, en vertel dat ook aan Jeremia: jullie moeten onderduiken en verdwijnen, want nu is het met jullie veiligheid gebeurd.

Dat blijkt ook later inderdaad zo te zijn, want de koning zegt: zij moeten gearresteerd worden, want dit accepteer ik niet. Zij ondermijnen de veiligheid van de staat. De vorsten weten dat van te voren. Zij kiezen voor de profeet. Zij kiezen voor het Woord van de HEERE.

Gemeente, zo heeft de Heilige Geest gewerkt, want Christus zou komen. Het was immers ook toen de komst van de HEERE Jezus Christus, toen de ballingschap kwam en de legers van de heidenen de stad verwoestten en het volk treurig tot God riep: Getrouwe God, de heidenen zijn gekomen, zij hebben Uw erfdeel ingenomen; Jeruzalem, de tempel, Uw altaren, het ligt al verwoest door die geweldenaren. Maar het was wel de komst van de HEERE Jezus Christus ten gerichte. God kwam met Zijn gericht. Daarin kwam de HEERE tot Zijn volk om het toch nog op te zoeken En nog, gemeente, nog tot het allerlaatste toe, heeft de HEERE aan Zijn volk gewerkt. God heeft toen nog niet gezegd: er is aan dat volk niets meer te doen, nu moet de ballingschap maar komen. Maar de HEERE zegt: Ik heb al maar mijn profeten gestuurd. De HEERE Jezus zegt later: De heer van die wijngaard die heeft al maar zijn knechten gestuurd om de vruchten van de wijngaard en ze hebben al die knechten gedood en mishandeld en leeg heen gezonden en zij hebben niet willen luisteren Tot het laatste toe heeft God door Zijn Heilige Geest dat volk en het hart van dat volk gezocht, opdat zij zich bekeren, zegt God. Misschien zal het huis van Juda luisteren.

Gemeente, de HEERE spreekt op menselijke wijze Ja, zo spreekt uw God met u, gemeente, want de HEERE wist al wat er gebeuren ging. God zegt niet tegen het volk: nu, het is met jullie toch niets en het wordt ook niets met jullie. Nee, de HEERE blijft roepen en de HEERE zegt ook aan zijn profeet: toch verkondigen.

Wij mogen nooit zeggen, gemeente, het wordt toch niets, we houden ons maar stil. Want ook als het volk niet luistert functioneert het Woord van God. Het is heel belangrijk, gemeente, dat we dat weten, want u weet, we komen daar straks nog even verder over te spreken, u weet dat wij in het Nieuwe Testament ook nu allemaal profeten zijn. Wij zijn allemaal Jeremia's. Mannen en vrouwen, jongens en meisjes, wij zijn allemaal profeten en profetessen geworden. Niet vanzelf, maar door de Here Jezus, want Hij is onze hoogste Profeet en wij mogen deel hebben aan zijn zalving. En dan kunnen we het Jeremia wel nazeggen: Ik ben de man, ik ben de vrouw, die ellende heeft gezien, want dat hebben we gezien in het Woord van God. En wilt u het beeld horen van die profeten, dan moet u eens Openbaring 11 nazien, waar gesproken wordt van die twee getuigen die met zakken bekleed zijn, dus boetprofeten, die in de wereld staan en hun woord spreken. En we weten: zo zal het met de wereld gaan. De HEERE Jezus zegt het nadrukkelijk: De ongerechtigheid gaat vermenigvuldigd worden en de liefde van de mensen zal verkillen. En toch zegt Hij: uw stem verheffen op de straten, net als Jeremia. Misschien, zegt God tegen Jeremia, en dat zegt de HEERE ook tegen ons, misschien zullen ze luisteren naar al de rampspoed die Ik hun denk aan te doen. Opdat zij zich bekeren een ieder van zijn boze weg en Ik hun ongerechtigheid en zonde vergeef.

Zo komt de HEERE tot ons, zo heeft de Heilige Geest, voordat de HEERE Jezus kwam, Johannes de Doper gestuurd. Weer een voorloper.

Zo komt de Here Jezus Christus nu zelf, onze hoogste Profeet en Leraar. Hoogste profeet. Want we moeten niet denken: O, hier binnen de muren van de kerk zit het met ons wel goed. Wij gaan vrolijk de Here Jezus tegemoet. Och nee. Ook wij worden door de HEERE geroepen tot bekering. Gemeente, ook wij hebben nodig dat Hij onze schuld weg doet. Hoe zullen we voor de Here Jezus Christus verschijnen, hoe zullen we deze tijd kunnen doorkomen als we de voetstappen van Christus horen? Hoe zullen we staande blijven als er zo'n stormvloed van verzoeking op ons afkomt? We hebben Hem nodig en Hij komt en Hij is er. Hij is er niet alleen 's zondags in de bediening van Zijn Woord, Hij is ook in de week bij u, want u hebt allen de zalving van de Heilige Geest en u mag allen weten, en u

mag Zijn Woord hebben. En u mag profeten zelfs zijn. Wat een voorrecht! Profeet te zijn in de Naam van de Here Jezus Christus.

Wel moet u weten, gemeente, dat dan nog altijd hetzelfde geldt wat er was in de dagen van Jeremia. De mensen zeggen dan altijd: stil, geen onheil, het niet altijd zo moeilijk maken In de dagen van Jesaja zegt God, en dat geldt nog altijd zo: u moet die profetieën van u nu maar in uw leerlingen verzegelen. Zorgen dat ze bewaard blijven, want het is een weerspannig volk, zegt God. Leugenachtige kinderen, die de wet van de HEERE niet willen horen, die tot de zieners zeggen: u mag niet zien en tot de profeten: u moet voor ons de waarheid niet schouwen, spreekt ons aangename dingen.

Zo zal het steeds meer worden. De Schrift zegt: in het laatst van de dagen zullen de mensen kittelachtig van gehoor zijn, omdat zij de profetie niet kunnen verdragen En dan zullen zij zich leraars vergaderen naar hun eigen smaak, want ze willen de prediking van de terugkeer tot God niet horen. Gemeente, uw God heeft dat voorzien en Hij heeft Zich toch een volk bewaard, er is toch een rest gebleven. Hoe was het mogelijk? Gods werk is toch doorgegaan. Toch kwam uit dat volk Israël eens de Christus, toch kwam het heil uit de Joden en toch is het koninkrijk van God gebouwd.

2. Wij komen nu tot het tweede punt. Wij horen we nu de ernst van dat werk van de Heilige Geest.

Dat horen we in het tweede stuk van de tekst over dat verschrikkelijke doen van de koning Jojakim.

Jojakim hoort er van en hij moet die boekrol hebben. Hij zit in zijn winterpaleis. Het is ongeveer de maand december; het is koud; het kan daar ook koud wezen, en een soort kachel staat daar te branden, een soort vuurpot. En hij laat het zich voorlezen en u weet, het is niet een boek met bladzijden, het is een boekrol En die boekrol heeft dan telkens een stukje dat er aan gelijmd is. En dat laat hij er afsnijden of dat snijdt hij er zelf af, en hij gooit het in het vuur. Hij zegt niet: ik wil dat nog eens een keer lezen, of: nee, dat kan ik niet geloven; maar hij zegt: weg er mee. WEG! In het vuur. Verbrand! Totaal weg. Ik wil het ook niet horen. Er mag ook niets van over blijven. Ook het volk mag dit niet horen, want het ondermijnt het moreel.

Maar dat woord is een Woord van de HEERE. De koning heeft dat Woord gehoord. Dat Woord hangt om zo te zeggen daar in de kamer van zijn paleis. Dat Woord gaat nooit meer weg. Als de deuren open gaan gaat dat Woord de wereld in. En dat Woord heeft al geklonken in Israël. Maar de koning wil dat het totaal uit de samenleving wordt weggedaan!

Dat is hetzelfde wat later het sanhedrin doet. Dat laat een steen wentelen voor het graf van de Here Jezus en die steen moet verzegeld worden en er moeten soldaten bij staan. Want Christus mag nooit meer terug komen in dit leven, want zijn Woord moet weg.

Gemeente, dat zien we wel heel duidelijk, dat kan een kind al zien. Dat is het werk van de duivel, die vader der leugenen. Dat Woord moet weg!

Om dat te bereiken heeft de duivel veel listen. De duivel doet het ook wel zoals Paulus aan Timotheüs schreef: zij zullen zich leraren vergaderen naar hun eigen smaak. Die leggen dan de Bijbel wel zo uit, dat het geen pijn meer doet. Dan zeggen zij: dat was alleen maar een woord van Paulus, wij weten het vandaag beter. Of: daar hoeft je je vandaag niet aan te houden, dat was tijdbepaald. Of: dat moet je niet letterlijk nemen, dat was maar een metafoor, een vergelijking. Of: we moeten elkaar niet de maat nemen, we moeten lief voor elkaar zijn. Dat is de verwoesting door de Schriftkritiek, die sluwe en dodelijke uitvinding van de duivel. Daar moet de kerk tucht over uitoefenen.

Ook vandaag is het dus eigenlijk hetzelfde als wat die koning Jojakim deed met het in het vuur werpen van Gods Woord. Het erge van dat in het vuur te werpen is ook: nu is het weg, die boekrol is nu ook echt verdwenen De mensen van die tijd hebben het wel gehoord, die hebben er wel met elkaar over gepraat. Maar als dat zo gebleven was, als dat het enige was dat erover gepraat werd, maar wat op schrift staat is weg – dan hadden wij niets geweten van dat Woord van God door Jeremia. Daarom zegt de HEERE: u moet het weer opschrijven, Jeremia. Dat betekent: door een bijzondere zorg die God gedragen heeft voor ons en ons behoud, heeft Hij zijn knechten de apostelen en profeten geboden zijn geopenbaarde Woord op te schrijven, zodat het Woord van God nu tot u

mag komen. De HEERE zorgde er voor dat er weer een nieuwe boekrol kwam. Er werd zelfs nog meer bijgeschreven.

Ja, dat betekende wel nog meer dreiging van de kant van de HEERE over de afvallige koning. Want deze koning Jojakim was een koning in een theocratie onder Israël. Daarvoor had de HEERE een aparte koningswet gegeven. Die vindt u in Deuteronomium 17 vanaf vers 18. En daarin staat over Israëls koning geschreven: hij mag geen groot leger hebben ; hij mag ook geen harem hebben, veel vrouwen dus; maar er staat ook dit: hij moet zorgen dat hij die wet van Mozes, dat boek Deuteronomium ondermeer, bij zich heeft, hij moet een afschrift van deze wet, welke bij de levitische priesters berust, bij zich hebben en daarin lezen gedurende geheel zijn leven. Dat moest de koning doen.

Waarom? Gemeente, elke koning onder Israël was een type van Christus, een voorbeeld van de grote Koning, Die goed is voor Zijn volk. Die wat voor zijn volk over heeft. Die niet zijn volk verdrukt, maar Die zijn volk wil dienen. Zo was en is Here Jezus Koning en zo is Hij nog met u bezig. En daarom moest een koning in die wet lezen, hij moest uit die wet leven en hij moest die wet ook aan zijn volk voorleven.

Daar kwam toen niets meer van terecht. De koningen zijn diep gezonken. Toen kwam het Woord van God en de HEERE zegt: Jojakim, omdat u dat gedaan hebt, komt het oordeel des HEEREN over u. U hebt deze rol verbrand, u hebt gezegd: waarom hebt u daarin geschreven, dat de koning van Babel zeker zal komen en dit land verwoesten? Jojakim, na u komt niemand van uw zonen op de troon. Ja, Jojachin heeft nog wel even geregeerd, maar drie maanden, en is toen weggevoerd naar Babel.

Uw lijk wordt niet begraven, daar lezen we verder niet van in de Schrift, maar dat geeft niet, het is wel de profetie van God. U zult geen deel hebben aan de toekomst van Israël, want dat betekent het als je lijk niet begraven werd. Het werd verslonden door de dieren van het veld; dan was je er niet meer, was de gedachte in die tijd., dan had je geen toekomst meer en hoorde je er niet meer bij. Dan was je leven helemaal kapot. Je leven hier op aarde was beëindigd en je had verder ook niets meer dan alleen de duisternis.

Dat is de ernst, gemeente, in dit zware gericht van wat God zegt over zijn Woord. En wat je met zijn Woord doet. Brutaal, kapot snijden en in het vuur gooien, of misschien heel verfijnd het alleen maar in de kast hebben liggen, een mooi boek, maar er eigenlijk nooit uit lezen of plichtmatig af en toe een kapitteltje lezen en er verder niks meer mee doen met het Woord van God. Of de Schriftkritiek niet weerstaan. Of dat verfijnde minachten van Gods Woord toepassen, zoals we dat zo even aangaven, en dat onder een 'schijn van godsvrucht'.

Dat zijn allerlei gradaties in het verachten van het Woord van God. Het Woord des HEEREN niet lief hebben als het gepredikt wordt in de kerk; als we daar niet trouw komen als we wel kunnen .

Hoe gaat u met het Woord van God om? Is dat echt uw leven, gelooft u dat de HEERE tot u komt om u te behouden en dat Hij daartoe zijn Woord gegeven heeft.

Wij zien u de zegen van het doorgaande werk van de Heilige Geest. Jeremia ging weer aan het schrijven. En toen zorgde de HEERE ervoor dat die nieuwe boekrol wel werd bewaard.

Wij hebben het vandaag voor ons. De eeuwen door heeft God gezorgd dat die woorden bewaard zijn. Die tweede boekrol van Jeremia, die boekrol waar het slot van Jeremia 36 over spreekt, die is er natuurlijk niet meer. Die bestaat niet meer. Die is natuurlijk zo vaak in handen genomen dat zij helemaal versleten is. Maar ze hebben er wel op tijd voor gezorgd, daar heeft God ook weer voor gezorgd, dat ze er een goed afschrift van kregen En nog weer eens een afschrift. Er kan wel eens een klein foutje gekomen zijn bij al dat overschrijven van zo'n boekrol. Als je iets gaat overschrijven dan maak je licht eens een klein foutje. En daar is de tekstkritiek op gericht, om die foutjes op te sporen. Maar het zijn maar kleine foutjes, in een lettertje zus of zo. De boodschap is onaangetast en we kunnen zeggen: dat is het Woord van God van toen, en van nu. Gemeente, dat is het Woord dat de eeuwen door klinkt.

Profeteer nu. U zult het moeten doen. Want, gemeente, er is geen keuze. Je hoort òf bij de profeten òf bij de degenen die de profeten doden. Dat heeft de Here Jezus Zelf zo gezegd. Het een of het ander, want er zijn twee geslachten in de wereld, twee volkeren,

twee generaties. Het geslacht van de profeten, en het geslacht van degenen die de profeten doden. Het zaad van de vrouw en het zaad van de slang. En daar tussenin is niets. Het een of het ander. Wilt U wel profeet zijn? U hoeft het niet in uw eigen kracht te doen. U doet het met de Here Jezus Christus samen, nadat u eerst u gelaafd hebt aan de bron van het levende water, in Zijn Woord. Nadat de HEERE Zelf eerst tot u gekomen is en u gezegd heeft: U kunt zo niet verder, want dan loopt u dood, u loopt dood op het oordeel van Christus Maar Ik wil u het leven geven, u moet u bekeren, dat Ik u uw ongerechtigheid mag vergeven. Zo is God al zo lang in uw leven bezig. En dan geeft Hij u de hoge rang , de hoge plaats, van koningen en priesters en profeten. En dan mag u met de Here Jezus meegaan. Wij gaan ook mee in de optocht van apostelen en profeten. Wij staan in de gemeenschap met die profeten die zo'n verdriet hebben gehad over dat volk. Jesaja die moet boodschappen en hij weet : het volk gaat zich verharderen. Jeremia, misschien, zegt God, zullen ze gaan luisteren, u moet maar doorgaan. En al die andere profeten, al die knechten van God die naar de wijngaard werden gezonden en die verworpen werden, want het ging om Die Ene, de Zoon, die gedood werd. Wij staan in de rij van de apostelen en profeten, wij gaan mee in de optocht, zegt de apostel Paulus. Want, gemeente, dat was zijn kracht en van de andere apostelen, als ze overal werden tegengesproken. Want Paulus moet zeggen : Ik weet het, ik kom met een boodschap die overal tegenstand ontmoet. Maar ik volg Christus, of anders gezegd: Christus heeft mij mee genomen op zijn zegetocht, de wereld door. Ik ga achter Hem aan en wij gaan allen achter Hem aan. En we verspreiden, zegt Paulus dan met dat beeld: de reuk van zijn Woord in de wereld en dat is een liefelijke reuk. Zo hard als het is, toch een liefelijke reuk. Wij profeteren het oordeel niet om het oordeel, wij zijn geen boetgezanten alleen maar om mensen te verschrikken, maar opdat zij zich bekeren en de HEERE hun ongerechtigheid mag vergeven.

Als de Zoon des mensen wederkomt zal Hij dan nog het geloof op aarde vinden? Dat heeft de Here Jezus Christus Zelf gevraagd. Gemeente, de Heilige Geest, die in de waarheid leidt, Hij wil u besturen, Hij wil u gebruiken, u mag de Here Jezus Christus op zijn zegetocht volgen en dan mag u zonder verschrikken voor zijn rechterstoel verschijnen en dan mag u geloven: het Woord dat we hebben mogen spreken, het Woord dat de eeuwen door weerklonken heeft, keert niet ledig weer, het doet al wat God behaagt. En zijn Rijk staat vast.

Amen.